

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 612/2019
09.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., против туженог Јавно предузеће „Скијалиште Бесна Кобила“ Врање, у ликвидацији, кога заступа Градско правобранилаштво у Врању, ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Основног суда у Врању и Привредног суда у Лесковцу, у седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, стварно и месно је **НАДЛЕЖАН** Основни суд у Врању.

Образложење

Тужилац АА из села ..., је 09.11.2017. године поднео тужбу против туженог ЈП „Скијалиште Бесна Кобила“ Врање, у ликвидацији, Основном суду у Врању, ради накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор. Решењем Основног суда у Врању П 1381/17 од 13.02.2018. године, овај суд се огласио стварно ненадлежним за поступање и одлучивање у овој правној ствари и по правноснажности решења предмет уступио Привредном суду у Лесковцу као стварно и месно надлежном суду.

Привредни суд у Лесковцу није прихватио стварну надлежност и предмет је уз пропратни акт П 558/2019 од 01.11.2019. године доставио Врховном касационом суду, ради решавања насталог сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08, ... 88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Врању.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова прописано је да привредни суд у првом степену суди, између осталог, у споровима поводом реорганизације, као и судске и добровољне ликвидације и стечаја, осим спорова за утврђење постојања заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја. Применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан

неки други суд, а према ставу 3. истог члана, основни суд у првом степену, између осталог, суди у споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа, о правима, обавезама и одговорностима из радног односа и о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом.

У конкретном случају ради се о спору између тужиоца физичког лица и туженог правног лица у ликвидацији, ради накнаде штете, који спор није настао у вези са поступком ликвидације, нити се тужбом оспорава одлука о ликвидацији, односно неправилности у вези са поступком ликвидације. Наиме, реч је о грађанско-правном спору где је тужени предузеће које је у статусу ликвидације, што нема правног значаја за промену надлежности поступајућег Основног суда у Врању и заснивања надлежности Привредног суда у Лесковцу, будући да спор није настао у вези са поступком ликвидације, већ предмет тужбеног захтева у овој правној ствари представља новчано потраживање из радног односа за који је, применом члана 22. став 3. Закона о уређењу судова, надлежан да суди основни суд у првом степену, што значи да је за суђење у конкретној правној ствари стварно надлежан Основни суд у Врању.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић